

การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ *

THE MANAGEMENT OF LEARNING RESOURCES IN PRIVATE SCHOOLS IN PHETCHABUN PROVINCE

กীরติ เฉลิมพุฒิสกุลชัย

Keeratri Chaleamputtisagunchai

วิทยาลัยนครราชสีมา

Nakhonratchasima College, Thailand

Corresponding Author's Email: keereetri@gmail.com

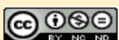
วันที่รับบทความ : 5 พฤษภาคม 2568; วันแก้ไขบทความ 11 พฤษภาคม 2568; วันตอบรับบทความ : 13 พฤษภาคม 2568

Received 5 May 2025; Revised 11 May 2025; Accepted 13 May 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ 2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของบุคลากรต่อการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และตำแหน่งหน้าที่ 3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชน ในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยบุคลากรจากโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 319 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) อ้างอิงจากตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) อยู่ในช่วง 0.80–1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามอยู่ที่ 0.80 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่

Citation:

* กীরติ เฉลิมพุฒิสกุลชัย. (2568). การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์.

วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่, 3(3), 450-465.

Keeratri Chaleamputtisagunchai. (2025). The Management Of Learning Resources In Private Schools In Phetchabun Province. Modern Academic Development and Promotion Journal, 3(3), 450-465.;

DOI: <https://doi.org/10.>

<https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/>

ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (F-test) และการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffé)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์อยู่ในระดับ "มาก" ทั้งในภาพรวมและในแต่ละด้าน

2. การเปรียบเทียบตามระดับการศึกษาและประสบการณ์ทำงานของบุคลากร พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทั้งในภาพรวมและในแต่ละด้าน

3. การเปรียบเทียบตามตำแหน่งหน้าที่ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการวางแผนการใช้แหล่งเรียนรู้ ซึ่งไม่พบความแตกต่าง

4. แนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ พบว่า ในด้านการวางแผน ควรมียุทธศาสตร์และเป้าหมายร่วมกันระหว่างผู้ให้และผู้ให้บริการแหล่งเรียนรู้ ในด้านการสร้างและพัฒนา ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้จากแหล่งภายนอกที่เกี่ยวข้อง ในด้านการกำกับติดตามและประเมินผล ควรมีการประเมินร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนเพื่อใช้ข้อมูลในการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และในด้านการสรุปผลและรายงาน ควรมีการจัดทำคู่มือและเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแหล่งเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการนำไปใช้และพัฒนาต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ: การบริหารจัดการ, แหล่งเรียนรู้, โรงเรียนเอกชน

Abstract

The objectives of this research are as follows: To study the management of learning resources in private schools in Phetchabun Province. To compare the levels of personnel opinions toward the management of learning resources in private schools in Phetchabun, categorized by education level, work experience, and job position. To explore guidelines for the development of learning resource management in private schools in Phetchabun Province. The sample group consisted of 319 personnel from private schools in Phetchabun Province, selected through stratified random sampling based on the Krejcie and Morgan sample size table. The research

instruments included a five-point Likert scale questionnaire and a structured interview. The questionnaire was validated for content accuracy, with an Index of Item-Objective Congruence (IOC) ranging from 0.80 to 1.00, and had a reliability coefficient of 0.80. Data were analyzed using descriptive statistics (frequency, percentage, mean, and standard deviation) and inferential statistics, including t-test, F-test (ANOVA), and Scheffé's method for pairwise comparisons.

The research findings revealed that:

1. The overall level of learning resource management in private schools in Phetchabun Province was rated as "high," both overall and in each specific aspect.

2. Comparisons based on education level and work experience showed no statistically significant differences in either the overall or individual aspects.

3. Comparisons based on job position showed statistically significant differences at the 0.05 level, except in the area of planning the use of learning resources, where no significant difference was found.

4. Guidelines for developing learning resource management include Planning: Establishing a shared strategy and goals between learning resource providers and users. Creation and Development: Encouraging students to engage in learning from relevant external sources. Monitoring and Evaluation: Conducting joint evaluations between teachers and students to use the results for continuous improvement. Conclusion and Reporting: Creating manuals and disseminating information related to learning resources to promote practical application and future development.

Keywords: Management, Learning resources, Private school

บทนำ

การศึกษาถือเป็นเครื่องมือหลักในการพัฒนาทุนมนุษย์ให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพของประเทศ ซึ่งช่วยเสริมสร้างศักยภาพให้กับแต่ละบุคคลอย่างเต็มที่ เป็นรากฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาในทุกมิติของสังคม ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม โดยเฉพาะในบริบทของโลกยุคใหม่ที่ขับเคลื่อนด้วยองค์ความรู้และนวัตกรรม ประเทศที่สามารถพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม จะสามารถยืนหยัดอย่างมั่นคงในเวทีโลกได้ ในทางกลับกัน ประเทศที่มีการพัฒนาทุนมนุษย์อย่างจำกัด ย่อมประสบกับความท้าทายในการแข่งขันและมีแนวโน้มจะตกอยู่ในสถานะของประเทศผู้ตาม (ชนิษฐา กาทัง, 2561)

แม้ประเทศไทยจะมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และเพียงพอต่อการพัฒนา แต่ยังไม่สามารถใช้ศักยภาพด้านการศึกษาในการพัฒนาคนได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะด้านคุณภาพ การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งยังประสบปัญหาจากปัจจัยแวดล้อมหลายด้าน เช่น เศรษฐกิจ การเมือง และโครงสร้างสังคม การเตรียมคนไทยให้พร้อมเข้าสู่สังคมฐานความรู้ (Knowledge-Based Society) จำเป็นต้องมีการปฏิรูปการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิดอย่างเป็นระบบ มีทักษะการบูรณาการความรู้ และใช้เหตุผลในการแก้ไขปัญหา (ชนิษฐา กาทัง, 2561)

จากเหตุนี้ การศึกษาในศตวรรษที่ 21 จึงมีบทบาทสำคัญในการสร้างคนที่มีองค์ความรู้ เจตคติที่ดี และสามารถปรับตัวได้กับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รัฐบาลไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว โดยกำหนดให้การปฏิรูปการศึกษาเป็นยุทธศาสตร์หลักของชาติ เพื่อวางแนวทางในการพัฒนาคุณภาพประชากรอย่างรอบด้าน ไม่เพียงด้านความรู้เท่านั้น แต่รวมถึงการพัฒนาทางจิตใจ ร่างกาย และสังคมด้วย ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2574 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) ได้กำหนดเป้าหมายในการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษา ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต และเชื่อมโยงการเรียนรู้กับตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพ แผนดังกล่าวมุ่งพัฒนา 5 ด้าน ได้แก่ การเข้าถึง (Access) ความเท่าเทียม (Equity) คุณภาพ (Quality) ประสิทธิภาพ (Efficiency) และความเหมาะสมกับบริบทที่เปลี่ยนแปลง (Relevancy) เพื่อสร้างระบบการศึกษาที่สามารถขับเคลื่อนประเทศสู่อนาคตได้อย่างยั่งยืน (ธัญรัตน์ บุตรพรหม, 2561)

หนึ่งในแนวทางสำคัญในการพัฒนาการศึกษา คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้หลากหลาย ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน แหล่งเรียนรู้ในชุมชน เช่น โบราณสถาน

แหล่งน้ำ และสถานประกอบการต่าง ๆ รวมถึงแหล่งเรียนรู้ภายนอกชุมชน เช่น พิพิธภัณฑ์ หรือสถานที่ทางประวัติศาสตร์ ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) แก่ผู้เรียน เป็นการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง (Experiential Learning) ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางปฏิรูปการศึกษาที่เน้นการเรียนรู้อย่างมีความสุข (Joyful Learning) ตามแนวทางของหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 ที่เน้นการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละโรงเรียนและชุมชน (ชนิษฐา กาทัง, 2561)

อย่างไรก็ตาม จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและครูในโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนต่าง ๆ ยังขาดความเป็นระบบและความชัดเจน ส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ บุคลากรบางส่วนขาดความเข้าใจในการใช้แหล่งเรียนรู้ร่วมกับการสอน ขาดงบประมาณสนับสนุน และไม่สามารถเชื่อมโยงแหล่งเรียนรู้กับหลักสูตรการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเรื่องการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชน จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อค้นหาแนวทางในการพัฒนาให้มีระบบและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งหวังให้สถานศึกษาใช้แหล่งเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนอย่างสูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของบุคลากรต่อการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตาม ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และตำแหน่งหน้าที่
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์

การทบทวนวรรณกรรม

วิจิตร วรุตบางกูร และสุพิชญา ธีระกุล (2556) ได้กล่าวว่า การบริหารสถานศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายคนร่วมมือกันดำเนินการเพื่อให้บริการทางการศึกษาแก่เยาวชนและผู้สนใจ และคุณธรรมต่าง ๆ เพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและประเทศชาติ

พนัส หันนาคินทร์ (2556) ได้ให้ทัศนะว่า การบริหารสถานศึกษาเป็นภารกิจของผู้บริหารที่จะต้องประเมินงานให้บรรลุจุดมุ่งหมาย และการบริหารการศึกษาแตกต่างจากการบริหารธุรกิจซึ่งหวังกำไร ส่วนการบริหารสถานศึกษามุ่งหวังที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพ

ภาวิดา ธาราศรีสุทธิ (2558) ให้ความหมายของการบริหารสถานศึกษาว่า หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายคนร่วมกันดำเนินการเพื่อพัฒนาสมาชิกของสังคมในทุก ๆ ด้าน นับแต่บุคลิกภาพความรู้ความสามารถ เจตคติพฤติกรรมคุณธรรมเพื่อให้มีค่านิยมตรงกันกับความต้องการของสังคม โดยกระบวนการต่าง ๆ ที่อาศัยควบคุมสิ่งแวดล้อมให้มีผลต่อบุคคล และอาศัยทรัพยากรตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสมเพื่อให้บุคคลพัฒนาไปตรงตามเป้าหมายของสังคมที่ตนดำเนินชีวิตอยู่

ศิลป์ชัย อ่วงตระกูล (2558) กล่าวว่า การบริหารสถานศึกษา หมายถึง การดำเนินงานร่วมกับกลุ่มบุคคลมีอาชีพและชุมชนในท้องถิ่น เพื่อให้บริการทางการศึกษาแก่สมาชิกในสังคมตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป การบริหารสถานศึกษาจึงหมายถึง กิจกรรมของกลุ่มบุคคลที่ร่วมมือกันดำเนินการทั้งด้านการเรียนการสอน จัดกิจกรรม การวัดผล การจัดอาคารสถานที่และวัสดุครุภัณฑ์ การสรรหาบุคคลมาดำเนินการหรือมาทำการสอนในสถาบันการศึกษา การปกครองนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่ดีมีความรู้ความสามารถ เจตคติพฤติกรรมคุณธรรมตรงกันกับความต้องการของสังคม

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

ประชากร ได้แก่ บุคลากรของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 1,883 คน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.), 2567)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 319 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางการสุ่มตัวอย่างของเครจซ์และมอร์แกน (Robert V.

Krejcie and Eayrle W. Morgan, 1970) โดยได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling)

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ คือ ผู้บริหารสถานศึกษา ที่มีประสบการณ์ทางการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ ในโรงเรียน จำนวน 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ได้แก่ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และตำแหน่ง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง มีคำถามเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อผู้อำนวยการโรงเรียนเอกชนในจังหวัดนครสวรรค์
2. ผู้วิจัยส่งหนังสือจากวิทยาลัยนครราชสีมา ไปยังสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยติดตามเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

4. ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ที่มีการกำหนดคำถามไว้ล่วงหน้า โดยผู้ตอบจะได้รับคำถามเช่นเดียวกัน และในลำดับขั้นตอนเดียวกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ถามถามได้ตรงประเด็นที่ต้องการ ไม่ออกนอกเรื่อง ไม่เกินขอบเขตที่กำหนดไว้ และข้อมูลที่ได้รับสามารถนำมาประมวลผลได้ โดยมีขั้นตอนการสัมภาษณ์ ดังนี้

- 4.1 กำหนดเวลาในการสัมภาษณ์ 15-20 นาที และนัดหมายกลุ่มผู้ให้ข้อมูล
- 4.2 เตรียมอุปกรณ์จัดบันทึกให้เหมาะสมกับสถานการณ์
- 4.3 แนะนำตัวเอง และสร้างบรรยากาศให้รู้สึกเป็นกันเอง
- 4.4 บอกวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์ และขออนุญาตจัดบันทึกหรือใช้เครื่องมือบันทึกเสียงจากผู้รับการสัมภาษณ์
- 4.5 ป้อนคำถามเหมาะสมกับเวลา และทำการบันทึกหลังจากการสัมภาษณ์เสร็จ
- 4.6 ขอบคุณผู้ให้สัมภาษณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และตำแหน่ง ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามโดยหาความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2. ทำการวิเคราะห์การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ทั้งโดยภาพรวม รายด้านและรายข้อ โดยหาค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 136 -143) ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตาม ระดับการศึกษา และตำแหน่ง โดยใช้ค่า t – test (Independent samples)

4. ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตาม ประสบการณ์ในการทำงาน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยใช้ F-test (One way ANOVA) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' method)

5. ทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยวิเคราะห์ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

1.1 ความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

1.2 ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ตามวิธีของครอนบาค

2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

2.1 ความถี่ (Frequency)

2.2 ร้อยละ (Percentage)

2.3 ค่าเฉลี่ย (Mean)

2.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน ได้แก่ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 136 -143)

3.1 t- test แบบ Independent samples

3.2 F- test แบบ One way ANOVA และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' method)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ ดังนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 54.20 ขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีจำนวน 146

คน คิดเป็นร้อยละ 45.80 ในด้านประสบการณ์การทำงาน พบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ระหว่าง 10-15 ปีมีจำนวนมากที่สุด คือ 118 คน (ร้อยละ 37.00) รองลงมาคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 104 คน (ร้อยละ 32.60) และกลุ่มที่มีประสบการณ์เกิน 15 ปี จำนวน 97 คน (ร้อยละ 30.40) ด้านตำแหน่งหน้าที่ ส่วนใหญ่เป็นครู จำนวน 292 คน (ร้อยละ 91.50) และผู้บริหารมีจำนวน 27 คน (ร้อยละ 8.50)

1. ระดับความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดไปต่ำสุด ดังนี้

1.1 ด้านการสรุปและรายงานผลการพัฒนาและใช้แหล่งเรียนรู้มีการตรวจสอบแผนการใช้แหล่งเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ มีการประชุมแลกเปลี่ยนข้อมูลการดำเนินงานของครูและบุคลากร รวมถึงจัดทำเอกสารคู่มือและรายงานผลการดำเนินการ ทั้งในช่วงต้น ระหว่าง และหลังการดำเนินงาน อย่างไรก็ตาม ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ การรายงานปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงในอนาคต

1.2 ด้านการตรวจสอบ ทบทวน และกำกับติดตามการประเมินผลดำเนินการตามแผนมีความต่อเนื่อง โรงเรียนมีแนวทางวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นระบบ โดยมีการจัดทำเครื่องมือสำหรับประเมิน ตรวจสอบ ติดตามการใช้แหล่งเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม ด้านที่ควรปรับปรุง คือ การกำหนดวิธีการและเครื่องมืออย่างชัดเจนสำหรับการดำเนินการ

1.3 ด้านการวางแผนเพื่อใช้แหล่งเรียนรู้ โรงเรียนมีการจัดทำแผนการใช้งานร่วมกับผู้เกี่ยวข้อง มีการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงาน และงบประมาณที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการจัดทำสารสนเทศแหล่งเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักสูตรและความต้องการของผู้เรียน แต่ยังมีจุดที่ควรพัฒนา คือ การกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดในการประเมินผล

1.4 ด้านการสร้างและพัฒนาแหล่งเรียนรู้มีการดำเนินงานสำรวจและจัดทำสารสนเทศ การประชาสัมพันธ์ และสร้างความเข้าใจร่วมกันในหมู่ครูและบุคลากรอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ด้านที่ยังมีระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ การส่งเสริมให้นักเรียนออกไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ภายนอกโรงเรียน

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นจำแนกตามปัจจัยพื้นฐาน ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของบุคลากรพบว่า ตามระดับการศึกษา ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติ ทั้งโดยรวมและรายด้าน ตามประสิทธิภาพการทำงาน ไม่พบความแตกต่างทั้งภาพรวมและรายด้านเช่นกัน ตามตำแหน่งหน้าที่ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นในด้านการวางแผน ซึ่งไม่มีความแตกต่าง

3. แนวทางในการพัฒนา ผลจากการวิจัยเสนอแนวทางการพัฒนาไว้ใน 4 ด้านหลัก ได้แก่

การวางแผน ควรมีการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนร่วมกับครูอย่างรอบด้าน พร้อมวางแผนการใช้แหล่งเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจากผู้ให้บริการ

การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ โรงเรียนควรส่งเสริมนักเรียนในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกชุมชนอย่างเป็นระบบ

การติดตามและประเมินผล ควรมีระบบประเมินที่ชัดเจน มีส่วนร่วมจากครูและนักเรียน เพื่อใช้ผลในการปรับปรุงต่อเนื่อง

การสรุปและรายงานผล ควรจัดทำเอกสารประกอบ เช่น คู่มือ และการประชาสัมพันธ์ เพื่อให้แหล่งเรียนรู้สามารถต่อยอดได้ในอนาคต

อภิปรายผล

จากการสรุปผลการวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้นำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน อาจเนื่องมาจากโรงเรียนเอกชนมักมีการบริหารจัดการที่เป็นระบบและเน้นผลลัพธ์ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ปกครองและนักเรียน การบริหารแหล่งเรียนรู้จึงได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับ ศศิวรรณยาห์ มากพ่อง (2567) ศึกษาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 1 ผลการวิจัย พบว่าการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการสร้างการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีค่าเฉลี่ยสูงสุด

2. การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันอาจเนื่องมาจาก ผู้บริหารในโรงเรียน

เอกชนมักใช้นโยบายและแนวปฏิบัติเดียวกันสำหรับการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นด้านการวางแผน การสร้างและพัฒนา การตรวจสอบ หรือการสรุปผล ทำให้ทุกระดับการศึกษามีการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่ไปในทิศทางเดียวกัน สอดคล้องกับศศิธรยาห์ มากผ่อง (2567) ศึกษาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 1 ผลการวิจัย พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นตามระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์ พบว่าไม่แตกต่างกัน

3. การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากโรงเรียนเอกชนมักมีมาตรฐานและนโยบายที่ชัดเจนในการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ บุคลากรทุกคนไม่ว่าจะมีประสบการณ์ทำงานมากหรือน้อย ก็ต้องปฏิบัติตามแนวทางเดียวกัน ซึ่งช่วยลดความแตกต่างในกระบวนการบริหารจัดการ สอดคล้องกับ ศศิธรยาห์ มากผ่อง (2567) ศึกษา การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า การเปรียบเทียบความคิดเห็นตามระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์ พบว่าไม่แตกต่างกัน

4. การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามตำแหน่งหน้าที่ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการวางแผนเพื่อใช้แหล่งเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากความแตกต่างในทักษะ ความรู้ และมุมมองที่พัฒนามาพร้อมกับระดับการศึกษา ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่ามักมีศักยภาพในการสร้างและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การตรวจสอบติดตามผล และการสรุปรายงานที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากกว่า ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านนี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับปิลันท์ ปาวิชัย (2567) ศึกษา รูปแบบการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) รูปแบบการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก 2) เมื่อศึกษาตามตำแหน่ง และประสบการณ์พบว่ามีความแตกต่างกัน

5. แนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ด้านการวางแผนเพื่อใช้แหล่งเรียนรู้ การวางแผนเพื่อใช้แหล่งเรียนรู้ถือเป็น

ขั้นตอนสำคัญในการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ การศึกษาหลักสูตรและความต้องการของครูและนักเรียนช่วยให้แหล่งเรียนรู้สามารถตอบโจทย์และเสริมสร้างทักษะที่สำคัญให้กับผู้เรียน การกำหนดยุทธศาสตร์และเป้าหมายในการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องกับนโยบายและความต้องการของโรงเรียนจะทำให้การใช้งานแหล่งเรียนรู้เกิดประโยชน์สูงสุด การวางแผนร่วมกันระหว่างผู้ใช้และผู้ให้บริการยังช่วยเสริมความเข้าใจและทำให้การดำเนินการเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ ด้านการสร้างและพัฒนาการใช้แหล่งเรียนรู้ การสนับสนุนให้นักเรียนไปศึกษาจากแหล่งเรียนรู้เป็นวิธีการที่ช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนในหลายมิติ ทั้งในด้านการคิดวิเคราะห์ การค้นคว้าและการเรียนรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่หลากหลาย ซึ่งจะเสริมสร้างการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสูงขึ้น การสำรวจแหล่งเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาช่วยให้โรงเรียนสามารถสร้างเครือข่ายแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ด้านการตรวจสอบ ทบทวน กำกับติดตามการใช้แหล่งเรียนรู้ การประเมินผลการใช้แหล่งเรียนรู้ร่วมกันระหว่างคณะครูและนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้สามารถตรวจสอบและปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนได้อย่างต่อเนื่อง การติดตามและประเมินผลการใช้แหล่งเรียนรู้ช่วยให้โรงเรียนสามารถทำการปรับกลยุทธ์และแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้ทันที่ การทบทวนผลการใช้แหล่งเรียนรู้ช่วยเสริมสร้างข้อมูลเชิงลึกที่สามารถนำไปพัฒนาแหล่งเรียนรู้และกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ด้านสรุป และรายงานผลการสร้างและพัฒนาการใช้แหล่งเรียนรู้ การจัดทำคู่มือการใช้แหล่งเรียนรู้และประชาสัมพันธ์การใช้แหล่งเรียนรู้ช่วยให้ครูและนักเรียนมีความเข้าใจในวิธีการใช้แหล่งเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ การประชาสัมพันธ์สามารถเพิ่มความตระหนักในความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และทำให้แหล่งเรียนรู้กลายเป็นทรัพยากรที่มีการใช้ประโยชน์ในวงกว้าง การสรุปและรายงานผลการสร้างและพัฒนาการใช้แหล่งเรียนรู้ช่วยให้สามารถวัดผลและประเมินความสำเร็จของกระบวนการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ได้ ช่วยให้สามารถปรับกลยุทธ์และพัฒนาแหล่งเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับ มาก การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตาม ระดับการศึกษา และ ประสบการณ์ในการทำงาน โดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตาม ตำแหน่งหน้าที่ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการวางแผนเพื่อใช้แหล่งเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน แนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ด้านการวางแผนเพื่อใช้แหล่งเรียนรู้ กำหนดยุทธศาสตร์และเป้าหมายร่วมกับผู้ใช้และผู้ให้บริการ ด้านการสร้างและพัฒนการใช้แหล่งเรียนรู้ โรงเรียนสนับสนุนให้นักเรียนได้ไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง ด้านการตรวจสอบ ทบทวน กำกับติดตามการใช้แหล่งเรียนรู้ คณะครูและนักเรียนร่วมกันประเมินผลการใช้แหล่ง เรียนรู้ เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนา ติดตามและประเมินผล การพัฒนาและการใช้แหล่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ด้านสรุปและรายงานผลการสร้างและพัฒนการใช้แหล่งเรียนรู้ ควรจัดทำคู่มือการใช้แหล่งเรียนรู้ ประชาสัมพันธ์การใช้แหล่งเรียนรู้ เพื่อส่งเสริม การพัฒนาต่อยอดต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการสร้างและพัฒนการใช้แหล่งเรียนรู้ โรงเรียนควรสนับสนุนให้นักเรียนไปใช้แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น ห้องสมุด แหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน และแหล่งข้อมูลออนไลน์ เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งควรสำรวจและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่ให้เหมาะสมและทันสมัย โดยการตรวจสอบและเลือกแหล่งเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน

1.2 ในการสรุปและรายงานผลการใช้แหล่งเรียนรู้ โรงเรียนควรจัดทำคู่มือการใช้แหล่งเรียนรู้และทำการประชาสัมพันธ์การใช้แหล่งเรียนรู้เพื่อให้ครูและนักเรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้และใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ การสรุปผลการใช้แหล่งเรียนรู้ควรมีการรายงานอย่างชัดเจนและเป็นระบบ เพื่อให้สามารถติดตามและปรับกลยุทธ์ได้อย่างเหมาะสม

1.3 ในการวางแผนและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ โรงเรียนควรใช้ผลการวิจัยในการพัฒนาแผนการใช้แหล่งเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของครูและนักเรียน โดยการจัดทำแผนร่วมกันระหว่างผู้ใช้และผู้ให้บริการ ซึ่งจะทำให้แหล่งเรียนรู้มีความหลากหลายและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้มากขึ้น โดยเฉพาะการกำหนดยุทธศาสตร์และเป้าหมายการใช้แหล่งเรียนรู้ให้มีความชัดเจน และสอดคล้องกับหลักสูตรที่ใช้ในการสอน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชน

2.2 ควรศึกษาการประเมินผลการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเอกชน

2.3 ควรศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชนเพื่อรองรับการเรียนรู้แบบผสมผสาน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2574*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

ชนิษฐา กาดั่ง. (2561). การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โรงเรียนบ้านแม่แตดน้อย อำเภอگیลยาณพัฒนา จังหวัดเชียงใหม่. ใน *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่*.

ศิลป์ชัย อ่วงตระกูล. (2552). การบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่จัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 4. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*.

ธัญรัตน์ บุตรพรหม. (2561). การพัฒนาการบริหารแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนท่าชนะสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. ใน *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี*.

- ปิลันท์ ปาวิชัย. (2567). รูปแบบการบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศศิธรยาห์ มากผ่อง. (2567). “การบริหารจัดการแหล่งเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 1”. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 7 (2), 117-128.
- ภาวิดา ธาราศรีสุทธิ. (2556). *การบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.). (2567). *สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)*. เรียกใช้เมื่อ 31 ตุลาคม 2567 จาก <https://www.catalog.moe.go.th/th/organization/about/opec>
- วิจิตร วรุตบางกูร และสุพิชญา อีระกุล (2556). *การบริหารโรงเรียนและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- Krejcie, R. V. and Morgan, D. W. (1970). “*Determining sample size for research activities*”. *Educational and psychological measurement*, 30(3), 607-610